

1. Te hozzád tel - jes szív - ből Ki - áll - tok szűn - te - len:

E si - ral - mas mély - ség - ből Hall-gass meg, Úr Is - ten!

Nyisd meg te fü - le - i - det, Mi - dőn té - ged hív - lak,

Te - kintsd meg én ü - gye - met, Mert ré - gen ó - hajt - lak.

2. Ha, Uram, bűnünk szerint / Minket büntetnél meg: / Uram,
e világ szerint / Ki állhatna úgy meg? / De a te irgalmad nagy /
A téged félőkön, / És te engedelmes vagy, / Hogy dicsérjen min-
den

3. Ennékem reménységem / Vagyon csak Istenben, / És bi-
zik az én szívem / Ő szent ígéjében. / Én lelkem erős hittel / Az
Urat óhajtja, / Mint a virrasztó éjjel / A virradatát várja.

4. Izráel, az Istenbe / Vesd reménységedet, / Mert szent
irgalma bőven / Nagy messze kiterjedt. / Ő megsegít minden-
ben, / Hívein könyörül, / Az Izráelt kegyesen / Kimentí bűnéből.

Marot Clément (1496—1544.), Szenczi Molnár Albert (1574—1634.)